

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupen JUDr. Pavlem Zahradníkem, advokátem se sídlem Sládkova 351, Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2021, č. j. 31 Af 14/2020 - 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Osmi dodatečnými platebními výměry ze dne 10. 5. 2018, č. j. 990570/18/2910-50521-711427, č. j. 991928/18/2910-50521-711427, č. j. 993625/18/2910-50521-711427, č. j. 993903/18/2910-50521-711427, č. j. 993944/18/2910-50521-711427, č. j. 994007/18/2910-50521-711427, č. j. 994085/18/2910-50521-711427 a č. j. 994133/18/2910-50521-711427 (dále též „dodatečné platební výměry“) Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále též „správce daně“) doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014, a to za použití pomůcek.

[2] Odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. 52720/19/5300-21442-712715 (dále též „rozhodnutí o odvolání“). Žalovaný byl ve shodě se správcem daně názoru, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Správce daně žalobce vyzval, aby za kontrolovaná zdaňovací období předložil přehled obchodního majetku (náhradních dílů a materiálu k opravě vozidel) či jiné důkazní prostředky, ze kterých by byl patrný pohyb zásob od jejich pořízení po jejich vyskladnění s vazbou na konkrétní realizovanou zakázku. V reakci na tuto výzvu však žalobce předložil pouze skladovou evidenci nakoupených náhradních dílů za rok 2013, ve které

však nebyly zaevidovány všechny nákupy náhradních dílů a materiálu a u třetiny náhradních dílů nebylo uvedeno jejich použití. V reakci na další výzvu správce daně pak žalobce předložil skladovou evidenci za roky 2013 a 2014. V této však správce daně našel mnoho nesrovnalostí spočívajících zejména v rozdílech mezi hodnotou vydaných náhradních dílů na opravy vozidel a částkami, za které byly opravy spojené s danými náhradními díly vyúčtovány. Předložená skladová evidence za rok 2013 byla nadto odlišná od skladové evidence předložené žalobcem v reakci na předchozí výzvu správce daně. Žalovaný proto aproboval závěr správce daně, že žalobce nesplnil své povinnosti při dokazování, neboť vzhledem k tomu, že jím předložené evidence byly shledány neprůkaznými, nevěrohodnými a neúplnými, neprokázal správnost jím v daňových příznáních uvedené výše uskutečněných zdanitelných plnění. Za daného stavu nebylo dle žalovaného možno daň stanovit dokazováním, nýbrž bylo namístě ji stanovit pomůckami.

II.

[3] Žalobu žalobce proti rozhodnutí o odvolání zamítl Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Krajský soud byl názoru, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro využití pomůcek. Žalobcem předložená evidence obchodního majetku (skladová evidence za rok 2013 a 2014) byla neprůkazná, neúplná, nevěrohodná a nesprávná, a tato tedy nemohla být podkladem pro stanovení daňové povinnosti žalobce. Správci daně nadto vznikly oprávněné pochybnosti, zda žalobce v daňových příznáních za předmětná zdaňovací období uvedl veškerá uskutečněná plnění. Za této situace nebylo dle soudu možné ověřit, že žalobcem přiznaná daň z přidané hodnoty byla vykázána ve správné výši, tj. nemohla být ověřena úplnost a správnost údajů uvedených žalobcem v daňových tvrzeních, vykázána výše uskutečněných zdanitelných plnění ani výsledná daňová povinnost. Krajský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že by správcem daně nalezené nedostatky jeho evidencí bylo možno označit pouze za nedostatky drobné. Dané nedostatky zakládaly pochybnosti o úplnosti, správnosti, věrohodnosti i průkaznosti žalobcových tvrzení uvedených v jeho daňových příznáních. Z tohoto důvodu nebylo možné přikročit pouze k úpravě žalobcem deklarované daňové povinnosti o zjištěné nesrovnalosti. Krajský soud pak dodal i to, že nezpochybňuje škodní událost v podobě úderu blesku (která zničila počítač, ve kterém měl žalobce uloženy účetní a další evidence). Pokud však bylo následkem této události zničení evidence nutné pro stanovení daně, bylo dle soudu tím spíše namístě stanovení daně dle pomůcek. Za relevantní krajský soud nepovažoval ani žalobcem k žalobě předložený znalecký posudek. Konstatoval, že posouzení soudním znalcem je rozhodné pro otázky odborné, nikoliv otázky právní. Možnost stanovení daně dle pomůcek je však otázkou právní. Soud nadto dodal, že znalecký posudek je zpracován formou, která zcela oprávněně vzbuzuje pochybnosti o jeho serióznosti a jeho možných závěrech, neboť není náležitě odůvodněn a neobsahuje základní náležitosti.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) se proti rekapitulovanému rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností, ve které tvrdil, že daň měla být v jeho případě stanovena dokazováním, a nikoliv pomůckami. Zjištěné nesrovnalosti evidencí byly pouze drobnými nedostatky, a nikoliv zásadními vadami zakládajícími nutnost stanovit daň podle pomůcek. Z původních 40 výtek správce daně zbylo nadto jen 18 výtek, kteréžto stěžovatel dostatečně vysvětlil v podané žalobě. Dále stěžovatel tvrdil, že krajský soud nedostatečně zohlednil skutečnost, že došlo ke zničení nosiče účetnictví (úderem blesku do počítače, ve kterém bylo toto uloženo), a bylo tak nutno postupně rekonstruovat účetnictví a další evidence z prvotních účetních dokladů. Provedení úplné rekonstrukce si přitom pochopitelně vyžádalo určitý čas a orgány finanční správy i krajský

pokračování

soud měly posuzovat pouze posledně předložené evidence. Žalobce nesouhlasil ani s tím, jak krajský soud vyhodnotil žalobcem předložený znalecký posudek. Tento dle žalobce jednoznačně prokazuje, že po zohlednění dílčích nesrovnalostí šlo stanovit daň dokazováním. K zadání znaleckého posudku stěžovatel přistoupil za účelem objasnění nikoliv otázky právní, nýbrž za účelem zjištění, zda lze v dané věci stanovit daň dokazováním. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s kasačními námitkami nesouhlasí. Odkázal na své rozhodnutí o odvolání, vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek, s jehož závěry se plně ztotožňuje. Dle žalovaného krajský soud zcela adekvátně vyhodnotil stěžovatelovu námitku, že došlo ke zničení počítače, ve kterém měl stěžovatel uloženo účetnictví, když konstatoval, že tuto událost sice nezpochybňuje, nicméně za daného stavu bylo tím spíše nutno stanovit daň podle pomůcek. Žalovaný pak byl ve shodě s krajským soudem i v tom, že v přezkoumávaném případě byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, neboť stěžovatel nesplnil při dokazování své povinnosti, což mělo za následek nemožnost stanovení daně dokazováním. Žalovaný se ztotožnil i s tím, jak krajský soud posoudil žalobcem předložený znalecký posudek. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Mezi účastníky řízení je sporné, zda bylo možné stanovit stěžovateli daň z přidané hodnoty dokazováním, nebo zda bylo nutné přistoupit ke stanovení daně náhradním způsobem – za použití pomůcek.

[9] Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení či jiných podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván [viz § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „daňový řád“)]. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení. Svá tvrzení prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Předloží-li daňový subjekt formálně bezvadné účetní doklady, přenáší se důkazní břemeno na správce daně, který je následně povinen prokázat případné pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Pokud správce daně vážné a důvodné pochyby prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt (viz např. rozsudky ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 174/2019 - 34, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 65, nebo ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS).

[10] Stanovení daně za použití pomůcek je postupem „náhradním“, který nastupuje, pokud daňový subjekt pochybil ve svých povinnostech (§ 98 nebo § 145 daňového řádu). Jakkoliv použití pomůcek musí usilovat o to, aby se výsledná daň pokud možno co nejvíce blížila

realitě, již z povahy věci není možné určit její výši zcela přesně. Jedná se o výjimku ze zásady materiální pravdy, která ukládá daňovému subjektu povinnost nést následky svého pochybení v podobě stanovení daně „pouze“ kvalifikovaným odhadem.

[11] Tomu odpovídá i omezený rozsah přezkumu v odvolacím řízení a následně v řízení před správními soudy. Při stanovení daně podle pomůcek může daňový subjekt v zásadě uplatnit dva okruhy námitek: (1) může brojit proti zvolenému způsobu stanovení daně a tvrdit, že bylo možné stanovit daň na základě dokazování, nebo (2) může brojit proti dostatečné spolehlivosti stanovení daňové povinnosti a namítat kvalitu pomůcek, jejich hodnocení nebo procesní pochybení. Toto oprávnění daňového subjektu je ovšem třeba posuzovat značně restriktivně s ohledem na okolnosti stanovení daně podle pomůcek (nesplnění důkazní povinnosti). V obou případech pak daňový subjekt musí opírat svá tvrzení o patřičné důkazy. (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, body 25 a 37, rozsudek č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, nebo rozsudek ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010 - 103).

[12] V posuzované věci byla daň stanovena za použití pomůcek z důvodu uvedeného v § 98 odst. 1 daňového řádu: *Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.*

[13] Orgány finanční správy i krajský soud byly názoru, že podmínky pro stanovení daně podle pomůcek byly splněny, neboť stěžovatel nesplnil při dokazování své povinnosti a toto jeho pochybení znemožnilo stanovit daň dokazováním.

[14] Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožnil.

[15] Ze správního spisu k tomu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.

[16] Stěžovatel v rozhodné době prováděl opravy, nákup a prodej motorových vozidel.

[17] Správce daně u stěžovatele zahájil dne 12. 2. 2016 daňovou kontrolu zaměřenou mj. na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014 (protokol č. j. 46468/16/2910-60561-306740).

[18] Při zahájení daňové kontroly stěžovatel správci daně nepředložil přehled obchodního majetku (tj. náhradních dílů a materiálu na opravy vozidel). K dotazu úřední osoby správce daně, jakým způsobem vedl evidenci skladových zásob, stěžovatel sdělil: *„náhradní díly nakupuji přímo na jednotlivé zakázky a na vyúčtování zakázek je rozpis náhradních dílů, moje účetní nějakou evidenci náhradních dílů vede“*. Přehled obchodního majetku nebyl předložen ani při jednání dne 19. 2. 2016, k čemuž stěžovatel zopakoval, že *„nakupované náhradní díly jsou používány přímo na jednotlivé zakázky“* (viz protokol č. j. 236963/16/2910-60561-306398). Na ústním jednání proběhnuvším dne 14. 3. 2016 stěžovatel přislíbil, že evidenci náhradních dílů a materiálu předloží po dohodě se svou účetní. Jelikož však stěžovatel požadovanou evidenci nepředložil, vydal správce daně dne 20. 4. 2016 pod č. j. 819044/16/2910-60561-306740 výzvu (dále též „první výzva“), kterou byl stěžovatel mj. vyzván k předložení přehledu obchodního majetku vedeného pro účely daně z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014; k prokázání, že provedl průkazným způsobem porovnání skutečného stavu majetku k posledním dnům let 2012, 2013 a 2014 a k prokázání, že veškeré nakoupené náhradní díly sloužily k jeho ekonomické činnosti. V reakci na uvedenou výzvu stěžovatel předložil pouze skladovou evidenci

pokračování

nakoupených náhradních dílů za rok 2013, ve které však nebyly zaevidovány všechny nákupy náhradních dílů a materiálu používaného při opravách vozidel a dále u třetiny náhradních dílů nebylo uvedeno jejich použití. Za rok 2014 stěžovatel skladovou evidenci nepředložil. Správce daně proto vydal dne 27. 12. 2016 pod č. j. 1800021/16/2910-60561-306740 další výzvu (dále též „druhá výzva“), kterou stěžovatele opětovně vyzval k předložení úplného přehledu obchodního majetku vedeného pro účely daně z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014. V reakci na uvedenou výzvu stěžovatel předložil skladovou evidenci za rok 2013 a za rok 2014. V této evidenci však správce daně shledal mnoho nesrovnalostí. Tyto nesrovnalosti spočívaly zejména v rozdílech mezi hodnotou vydaných náhradních dílů na opravy vozidel a částkami, kterými byly tyto spotřebované náhradní díly včetně práce za tyto opravy vyúčtovány. U některých oprav vozidel bylo zjištěno, že na fakturách jsou uvedeny jiné použité náhradní díly než ty, které jsou uvedeny na výdejkách ze skladu. Zjištěno bylo i to, že ze skladu byly dle skladové evidence vydány náhradní díly, které však dle evidence nebyly na sklad přijaty (a ani nebyly uvedeny v žádném z předložených inventurních seznamů zásob). Předložená skladová evidence za rok 2013 byla nadto odlišná od skladové evidence předložené za tentýž rok v rámci reakce na první výzvu.

[19] Za popsané situace nemohl Nejvyšší správní soud jinak, než souhlasit s orgány finanční správy a krajským soudem, že daň nebylo lze stanovit dokazováním, nýbrž bylo nutno tuto stanovit podle pomůcek, neboť stěžovatel nesplnil při dokazování své povinnosti a toto jeho pochybení znemožnilo stanovit daň dokazováním.

[20] Stěžovatelem předložená evidence obchodního majetku (skladová evidence za rok 2013 a 2014) byla neprůkazná, neúplná a nevěrohodná. Z této nebylo možno průkazně zjistit pohyb zásob (náhradních dílů a materiálu), jejich stav na počátku a na konci předmětných zdaňovacích období ani to, že náhradní díly byly skutečně spotřebovány dle předložených faktur a výdejků. Stěžovatel nadto měnil svá tvrzení ohledně dané otázky, když na začátku daňové kontroly uvedl, že nakupované náhradní díly byly používány přímo na jednotlivé zakázky, avšak v rámci odpovědi na první výzvu předložil skladovou evidenci a v reakci na druhou výzvu pak předložil další skladovou evidenci. Obě předložené evidence se přitom od sebe lišily a plynuly z nich různé stavy náhradních dílů a materiálu. Jako zásadní se pak jeví i správcem daně zjištěná pochybnost o tom, zda uskutečněná plnění neměla být vyšší, než ta, která stěžovatel uvedl ve svých daňových tvrzeních (k tomu viz zejména zjištění správce daně ohledně rozdílu mezi hodnotou přiznaných uskutečněných plnění a hodnotou na tato plnění užitých náhradních dílů uvedené na straně 18 zprávy o daňové kontrole č. j. 396970/18/2910-60561-306740). Popsané vady přitom zcela jistě nelze hodnotit jako drobné nedostatky, jak tvrdí stěžovatel. Tyto naopak zásadním způsobem znevěrohodňují stěžovatelem předložené evidence a návazně pak i jeho tvrzení uvedená v podaných daňových přiznáních. V takové situaci přitom skutečně, jak uvedly orgány finanční správy a krajský soud, nebylo možno stanovit daň dokazováním, neboť v důsledku uvedených skutečností (zejména v důsledku naprosté nevěrohodnosti předložené skladové evidence) nelze ověřit, zda údaje, které stěžovatel uvedl v daňových přiznáních, odrážejí skutečně veškerá zdanitelná plnění (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Afs 433/2018 - 44).

[21] Kasační soud tudíž nemohl přisvědčit stěžovateli v tom, že by orgány finanční správy pochybily, stanovily-li mu daň z přidané hodnoty za využití pomůcek. Pokud přitom stěžovatel v kasační stížnosti připomíná, že jednotlivé nesrovnalosti vytýkané mu orgány finanční správy vysvětlil, nelze přehlédnout, že vysvětlení stěžovatele (obsažené např. v jeho žalobě či v jím předloženém znaleckém posudku – k tomuto podrobně viz dále) spočívá nezřídka v tom, že uznává, že v jím předložených evidencích jsou nedostatky, nepřesnosti a chyby (k tomu lze z žaloby citovat například: „*pan V. uznal, že se jedná o soukromý výdaj a nepatří do účetnictví; pan V.*

uznal, že se jedná o chybu a je třeba dodanit příjmy vč. DPH; pan V. uznal, že se jedná o výdaj od neplátce DPH“). Takové „vysvětlení“ však pouze akcentuje závěr orgánů finanční správy o nevěrohodnosti a neprůkaznosti stěžovatelem předložených evidencí. Kasační soud pak přitom nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že krajský soud nedostatečně zohlednil skutečnost, že došlo ke zničení nosiče účetnictví a dalších evidencí (úderem blesku do počítače, ve kterém byly tyto evidence uloženy). Krajský soud v napadeném rozsudku danou skutečnost neopomněl. Uvedl, že „nijak nezpochybňuje škodní událost v podobě úderu blesku. Pokud však bylo následkem této události zničení evidence nutné pro stanovení daně, je tak otázkou, zda žalobce po této škodní události předkládal příslušnou daňovou evidenci skutečně úplnou, tím spíše by dle soudu bylo na místě stanovení daně dle pomůcek.“ S tímto posouzením věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Skutečností, že mělo dojít ke zničení počítače, ve kterém byly evidence uloženy, nelze v žádném případě ospravedlnit přístup stěžovatele, který správci daně předložil dvě rozdílné verze své skladové evidence, obsahující nadto výše popsané nedostatky. Naopak, jak již připomněl krajský soud, jsou to právě situace, kdy dojde ke zničení povinných evidencí, ve kterých bývá mnohdy namísto stanovení daně podle pomůcek.

[22] Lze tedy shrnout, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám stěžovatele stran jeho nesouhlasu se stanovením daňové povinnosti podle pomůcek.

[23] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že by krajský soud pochybil při hodnocení stěžovatelem předloženého znaleckého posudku.

[24] Ze soudního spisu k tomu kasační soud zjistil, že stěžovatel ke své žalobě přiložil znalecký posudek č. 2/2020 ze dne 14. 2. 2020, zpracovaný Ing. Janem Špilarem, znalcem v oboru ekonomika.

[25] K citovanému znaleckému posudku je nutno ve shodě s krajským soudem předně uvést, že otázka toho, zda bylo možné daň stanovit dokazováním, či zda bylo nutno přistoupit k náhradnímu způsobu stanovení daně (tj. ke stanovení pomůckami), je primárně otázkou právní. Znalci však nepřísluší posuzovat otázky právní – toto posouzení, resp. výklad aplikovaných právních norem náleží správním orgánům (zde orgánům finanční správy), resp. soudům v rámci příp. soudního přezkumu. Znalci přísluší zabývat se otázkami odbornými. Daný znalecký posudek však obsahuje v zásadě pouze přepis správcem daně zjištěných pochyb ohledně stěžovatelových evidencí a následně pak vyjádření stěžovatele k těmto pochybám (např.: „pan V. uznal, že byly nesprávně zaúčtovány tyto částky – jako nedaňové příjmy, a tedy budou dodaněny; pan V. uznal, že se jedná o chybu a je třeba dodanit příjmy vč. DPH; pan V. uvedl, že se jedná o doklady o čerpání PHM u zákežníků, kterým bylo zapůjčeno náhradní vozidlo; dotazem pana V. jsem zjistil, že taková situace nastala proto, že pan V. dovezl ze zahraničí několik starších nepojízdných vozidel, ze kterých vymontoval a používal tyto díly, které ale nebyly v evidenci skladu, ale přesto je chybně účtoval ve výdejkách, bobužel proto jsou zde záporné stavy skladových hodnot. O tyto záporné hodnoty by bylo správné upravit evidenční stav skladu.“). Následně pak znalecký posudek obsahuje závěr, ve kterém znalec uvádí, že „i když správce daně zjistil značný počet chyb při provedené kontrole lze z těchto hodnot stanovit daňovou povinnost pana P. V., a nebylo proto třeba stanovit daň podle pomůcek. Dle mého názoru rozsah vad umožňoval stanovit daňovou povinnost dokazováním, protože každá jednotlivá výše uvedená chyba se stala v jednotlivém čtvrtletí roku, kdy v každém čtvrtletí bylo podáno daňové přiznání k DPH. O tyto chyby lze buď zvýšit daňovou povinnost na výstupu, anebo snížit nárok na odpočet daně.“ Ve shodě s krajským soudem je však nutno uvést, že uvedený závěr není podepřen relevantní argumentací, a působí tak do jisté míry povšečně a obecně. Uvedené dle názoru kasačního soudu způsobuje, že předmětný znalecký posudek není způsobilý k vyvrácení výše uvedených závěrů orgánů finanční správy ohledně nutnosti stanovení daně podle pomůcek.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud tedy kasačním námitkám nepřisvědčil. Zamítl proto kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu